

[Arne Melchior]

være medlem af Socialdemokratiet, hvorimod man ikke sådan kan melde sig ud af samfundet, medmindre man vil være udenlandsdanske. Men i demokratiets hellige navn må det jo også være rimeligt, at socialdemokratiske vælgere ved, hvad der forhandles om i socialdemokratiske bestyrelser og grupper, så jeg går ud fra, at Socialdemokratiets sympati går så langt, at der også bliver åbne gruppemøder i Socialdemokratiets folketingsgruppe og i Københavns Kommune og andre kommuner, hvor Socialdemokraterne har grupper, og det har de jo næsten alle steder.

Det ene er ikke spor mere berettiget end det andet, og det ene er lige så latterligt som det andet.

Hvad med pressen selv? Hvornår er pressen åben om sine egne sager? Forleden dag kunne Land og Folks medarbejdere læse i Ekstra Bladet, at avisen skulle lukkes. Da A-pressen i sin tid lukkede sin Ålborg-avis, kunne de medarbejdere, der ikke var på arbejde den dag, læse i deres egen avis, at avisen hermed udkom for sidste gang. Hvornår ser vi nogen avis, også inden for arbejderbevægelsen, være åben om sine egne forhold? Der skal man netop altid hen i andre aviser for at orientere sig.

Så hele denne interesse, denne overdrivelse, dette overbud på, at alt skal foregå på markedspladsen, er sikkert en kærlig tanke, men det er totalt misforstået.

Jeg tror, at mange sager ikke forhandles i offentligheden, fordi ikke alle sager egner sig til det, og jeg ikke sikker på, at borgeres eller virksomheders eller andre organisationers og medborgergrupperes interesser altid vil være varetaget, hvis det hele er udskrevet til fri journalistisk behandling, ofte fordrejet, ofte med disse usandheder og, endnu værre, halve sandheder, som næsten aldrig er til at mane i jorden igen.

Jeg tror slet ikke, at man gør nogen nogen tjeneste.

Det er ikke mange år siden, at Ekstra Bladet faktisk gav folk penge for at oplyse og snage i hinandens sager. Forleden dag var der et folketingsmedlem, som havde en disput med en taxachauffør om 50 kr., og hvordan det så end forholder sig, kunne taxachaufføren omgående gå hen til det boulevardblad, som næste dag fyldte næsten en side i avisen med denne sag.

Jeg nævner dette for at sige, at borgernes adgang til at meddele sig til offentligheden gen-

nem læserbreve, gennem artikler, gennem oplysninger til mediernes folk eller til deres repræsentanter, tillidsfolk på virksomheden eller tillidsfolk i de politiske råd, er så fri og så god og så meget bedre, end den var for bare få årtier siden, at jeg synes, dette forslag hører til på overdrevet. Det er misforstået godhed og misforstået demokratisme, som ikke vil bringe nogen sag bedre igennem noget sted.

(Kort bemærkning).

**Torben Lund (S):**

Man skulle ikke tro, at hr. Arne Melchior havde hørt mit indlæg under førstebehandlingen.

Og jeg er også lidt overrasket over hr. Arne Melchiors samlede indlæg. Min oplevelse af hr. Arne Melchior som en dygtig politiker er jo ikke, at hr. Arne Melchior ligefrem føler en angst for at være i kontakt med pressen. Det har jeg aldrig oplevet. Det er i hvert fald ikke det indtryk, jeg har.

Jeg synes, at offentlige myndigheder – på samme måde som hr. Arne Melchior – skulle have en åbenhed over for pressen, en lyst til at være sammen med pressen og til at informere pressen om, hvad der foregår, og det kunne jo så både være om et politisk parti og også om en offentlig myndigheds forvaltning.

Det, jeg gav udtryk for, var en positiv holdning til tankegangen i dette forslag, altså den størst mulige åbenhed omkring offentlig forvaltning, og så tog jeg samtidig en lang række forbehold, eller jeg markerede samtidig, at der var en lang række forhold, som vi måtte have afklaret under udvalgsarbejdet, herunder efter hvilke retningslinjer et eventuelt krav om postlister eller et lignende instrument til information af pressen og offentligheden skulle indrettes. Jeg har svært ved at forstå, at det skulle kunne bringe temperamentet så stærkt i kog hos hr. Arne Melchior.

(Kort bemærkning).

**Knud Lind (FP):**

Det var hr. Arne Melchiors noget specielle indlæg, der fik mig på talerstolen, idet hr. Arne Melchior ikke rigtig var i stand til at forstå det indlæg, der var kommet fra Socialdemokratiet. Men jeg kan godt forstå, at forslaget rent ideologisk, rent principmæssigt, ikke kan få en